Credinta talharului de pe cruce

Credinta talharului de pe cruce

- Luca 23:35-44 -

Oamenii au crezut ca, osandind si dand la moarte pe Domnul Hristos, s-a sfarsit cu El. Tulburarea pe care o trezise Domnul Isus in inimile lor prin felul nou in care arata legatura lui Dumnezeu cu oamenii, credeau ei ca acum, cu moartea Lui, a luat sfarsit. Si marturia despre Domnul Hristos, iarasi, era socotita ca s-a sfarsit.

In jertfa Domnului Hristos s-a aratat insa pe deplin adevarul ca gandurile oamenilor nu sunt gandurile lui Dumnezeu. Ei au socotit ca, rastignind pe Domnul Hristos intre doi talhari, vor mari prin aceasta rusinea, ocara adusa Lui, care murea astfel ca un talhar intre talhari. Cu toate acestea, unul din talhari e trezit la viata de jertfa Domnului Hristos si astfel rusinea, ocara se schimba in slava pentru Domul Hristos.

De alta parte, marturia pe care o da acest talhar intors la Dumnezeu arata ca marturia despre jertfa Domnului Hristos, despre lucrarea Lui nu se putea stinge. In vremurile cele mai intunecate, in imprejuaile cele mai grele, cand nu mai e nimic de asteptat, Dumnezeu face sa straluceasca lumina Lui puternica. Este adevarat ca toti ucenicii Domnului Isus L-au parasit si intr-un fel aveau dreptate oamenii ca s-a ispravit cu marturia despre Domnul Hristos. Iata insa, talharul acesta care se trezeste la viata pe cruce duce mai departe lungul sir al marturiei despre jertfa Domnului Hristos.

In gradina Ghetsimani un inger a venit sa intareasca pe Domnul Isus in lupta Lui grea pentru mantuirea noastra. Rugand pe Tatal sa treaca de la El paharul acesta al pacatelor noastre, n-a primit niciun raspuns din patea Tatalui, pentru ca nu se putea altfel. Un inger a venit insa la El. Iar acum, pe cruce, talharul care se intoarce la Dumnezeu prin suferintele Domnului Isus, Ii racoreste inima, dandu-l astfel sa vada ca jerfa Lui nu este zadarnica.

Dar sa ne apropiem mai mult de acest talhar, sa invatam de la el, intai credinta lui, apoi marturisirea pe care o face el ca urmare a credintei lui; vom urmari, in al treilea rand, rugaciunea lui care izvoraste din aceasta credinta si in cele din urma raspunsul pe care-l da Domnul Hristos la aceasta rugaciune a talharului.

1. Credinta talharului

De unde vine oare aceasta credinta care l-a schimbat, l-a prefacut din temelie, care i-a dat imboldul acesta de a se desprinde din multimea batjocoritorilor Domnului Hristos si a trece de partea Lui?

Sa nu ne inselam in aceasta privinta: talharul acesta n-a fost de la inceput credincios, n-a fost de la inceput de partea Domnului Hristos. In evanghelia dupa Matei 27.44 se spune asa: "Talharii care erau rastigniti impreuna cu El Ii aruncau aceleasi cuvinte de batjocura. Ei spuneau: "Tu, care strici templul si-l zidesti la loc, coboara-Te de pe cruce si mantuieste-ne si e noi!" Iata prin urmare ca asa cum graiau multimile, preotii cei mai de seama, cum graiau ostasii, asa Il batjocoreau si talharii, amandoi, pe Domnul Hristos.

Hotarat, talharul acesta nu avea o credinta mostenita. El mostenise un fel desert de vietuire, care l-a dus la starea acesta, ca sa fie condamnat la o moarte rusinoasa. Atunci cum de s-a desprins el din multimea aceasta a batjocoritorilor Domnului Hristos? Fara indoiala, in urma celor auzite.

Oamenii batjocoresc, hulesc, iau in bataie de joc pe Domnul Hristos. Si El ce face? Se ia la harta cu oamenii, cauta El sa-Si scoata dreptate? Nu! El Se indreapta catre Tatal si spune: "Tata, iarta-i, caci nu stiu ce fac!" Aceasta a auzit talharul de la Domnul Hristos si fara indoiala ca aceste cuvinte l-au pus pe ganduri: De unde are omul Acesta puterea sa vorbeasca astfel?

De alta parte, rabdarea Domnului Hristos fata de toate acestea a dat si mai multa tarie gandurilor lui. Aici trebuie sa fie ceva cu totul deosebit! si-a zis el. Si atunci se implineste cu talharul acesta ceea ce spue apostolul Pavel despre credinta: "Credinta vine in urma celor auzite si cele auzite vin prin Cuvanul lui Dumnezeu" (Rom. 10.17). El a auzit si a dat crezare cuvintelor Domnului Hristos.

Pe cati dintre noi nu rusineaza credinta acestui talhar! Cati dintre noi nu au ajuns in starea acestui talhar in batjocorirea fata de Dumnezeu si cu toate acestea noi ramanem in pacatele noastre, straini de gandurile lui Dumnezeu. De ce? Pentru ca ne leganam cu o credinta pe care nu o avem, cu o credinta care este o simpla parere, ne leganam cu o credinta care are de-a face cu lucrurile vazute, cu o credinta care, zicem noi, se mosteneste, si nu avem credinta aceasta care vine in urma celor auzite.

Credinta aceasta a talharului este o credinta clara, o credinta foarte hotarata. El spune: "Adu-Ti aminte de mine, Doamne, cand vei ceni in imparatia Ta." El e bine incredintat ca Domnul Isus are o imparatie si stie bine ca in urma credintei acesteia a capatat si el aceasta imparatie.

Si in aceasta privinta, pe cati dintre noi nu rusineaza acest talhar! De ani de zile noi socotim ca suntem credinciosi si de ani de zile greu putem deosebi harul lui Dumnezeu de legea lui Dumnezeu. Iata, talharul acesta ne arata cat se poate de lamurit ca mantuirea lui si mantuirea oricarui om nu este lucrarea omului, nu este urmarea faptelor noastre bune, ci este in intregime lucrarea lui Dumnezeu, in indurarea Lui fara margini.

Mare este credinta talharului de pe cruce, hotarata este aceasta credinta a lui. Nu e, prin urmare, o incredere in ceea ce simte el si, mai ales, nu este o incredere in ceea ce priveste suferintele lui. Putea mai inainte sa puna pret omul acesta pe toate acestea, fara indoiala. Dar iata ca el a ajuns la claritatea pe care o da Dumnezeu, cand El face aceasta lucrare in om.

Afara de aceasta, credinta talharului este plina de pace, o credinta plina de siguranta. In rugaciunea pe care o face: "Adu-Ti aminte de mine, Doamne, cand vei veni in imparatia Ta" este atata greutate de siguranta, atata greutate de pace! O simpla aducere aminte, iata tot ce doreste din partea Domnului Hristos. Si cand i se spune: "Astazi vei fi cu Mine in rai", pe temeiul acestei incredintari tari, el nu mai adauga nimic.

Putea sa spuna: "Doamne, ce am capatat eu este asa de maret, ca eu abia ma simt vrednic sa-Ti multumesc." Dar n-a spus asa. Multumirea lui nu se putea arata in cuvinte. Este de ajuns ca Domnul Hristos citeste in inima lui toata multumirea, toata pacea pe care i-a adus-o cuvantul Lui si siguranta pe care El i-a dat-o ca va fi cu El in rai.

Pacea lui este asa de adanca incat numai tacerea o poate suporta. Este aceasta pace intocmai ca pacea Domnului Hristos: "Va dau pacea Mea, nu asa cum o da lumea.." O pace care nu depinde de simtirile noastre, de imprejurarile noastre, o pace care depinde de Cuvantul lui Dumnezeu. Ce linistita este pacea Domnului Isus! Toti Il huleau, Il batjocoreau, durerile erau ingrozitoare; dar Domnul Hristos sta plin de pace! Asa era si pacea acestui talhar care credea in Domnul Hristos: o pace ca a Domnului Hristos.

In mijlocul acestor imprejurari vitregi, in mijlocul durerilor pe care le simtea, nimic din ce este omenesc nu se arata. Era o siguranta deplina. El nu cere usurarea durerilor lui, care erau destul de mari. Ii era de ajuns ca Domnul Hristos i-a zis: "Astazi vei fi cu Mine in rai."

Iata cum era credinta acestui om: o credinta care vine in urma celor auzite de la Domnul Hristos, o credinta care vine in urma celor vazute la Domnul Hristos, o credinta clara, hotarata, plina de pace si de siguranta, pentru ca pacatele i-au fost iertate si astfel i s-a deschis drumul catre cer.

Avem noi aceasta credinta a talharului, asa de clara, de hotarata, asa de plina de pace, de siguranta?

Omul acesta a facut un pas inainte. Atat de desavarsita a fost lucrarea lui Dumnezeu in inima lui, incat nu s-a marginit asa cum se marginesc cei mai multi: am crezut eu, este de ajuns - acoperindu-si credinta. Omul acesta, credincios acum, ne arata cum lucrarea facuta inauntru nu putea sa ramana ascunsa. Nimeni nu l-a indrumat, el n-a auzit vreo predica, n-a citit ca cei ce sunt credinciosi trebuie sa-si marturiseasca credinta. Cine nu l-a lasat totusi sa nu marturiseasca aceasta credinta? Lucrarea aceasta care s-a facut in inima lui.

2. Rugaciunea talharului

El avea o credinta acum, avea pacatele iertate, avea siguranta ca intra in cer, siguranta care se baza pe cuvantul Domnului Hristos. Dar el face si o marturisire, care nu stim daca a avut vreo urmare, nu stim daca si celalalt talhar a trecut de partea Domnului Hristos. Dar nu aceasta il interesa in primul rand pe acest om credincios. El stia un lucru: celalalt trebuia sa auda si el despre mantuirea care este in Domnul Hristos. Oricata impotrivire ar fi intampinat, nu putea sa-l lase fara marturie.

Si ce frumos suna aceasta marturie pe care o face! Ea este legata de marturisirea pacatelor lui personale: "Nu te temi tu de Dumnezeu, tu, care esti sub aceeasi osanda? Pantru noi - adica pentru mine si pentru tine - e drept, caci primim plata cuvenita pentru faradelegile noastre."

Daca ai fi spus talharului acestuia, inainte de a deveni credincios: Omule, calea pe care ti-ai ales-o e o cale care duce la condamnare - condamnare care se poate vedea chiar aici in lume, dar in chip sigur o vei avea dincolo; intoarce-te de pe calea aceasta si treci de partea Domnului Hristos... Daca i-ai fi spus asa, el ar fi repetat: N-am facut eu prea multe rele, n-am stricat casa nimanui, sunt un om cumsecade...

Asa sunt oamenii. Face omul pacate si, cu toate acestea, cand i se atrage luarea aminte, zice: Asta numesti d-ta pacat? Acesta e chiar rostul vietii mele.

Dar iata, acum cand a ajuns credincios, vede tot trecutul lui plin de faradelegi: Pentru noi este drept, caci primim rasplata cuvenita pentru faradelegile noastre. Noi suntem pacatosi, noi am fost condamnati aici pe drept. Nu te temi tu de Dumnezeu? Daca pacatele noastre au fost date pe fata aici in lume, cu atat mai mult pedeapsa care ne vine dincolo este cu atat mai grava. Vom muri din pricina acestor suferinte pe care le avem aici, ca urmare a faradelegilor noastre, dar cu moartea nu s-a sfarsit totul. Dincolo vom fi trasi la raspundere de Dumnezeu si vom primi o instrainare vesnica de la fata Lui. Ce amar va fi lucrul acesta, de abia atunci vom vedea!...

Dar marturisirea lui mai are o latura: e plina de cinstire, plina de slava pentru Domnul Hristos, pe care cu o clipa inainte Il batjocorise. Dar acum a ajuns sa fie mantuit. Acum cinsteste pe Domnul Hristos. In marturisirea pe care o face, spune lamurit: "Omul Acesta n-a facut niciun rau." El, Domnul Isus, sufera aici pe nedrept. El poarta in trupul Lui nelegiuirile noastre, ca noi sa putem scapa de ele. Suferintele noastre aici se topesc, in suferintele Lui...

Marturisirea omului acestuia arata recunoasterea dreptatii lui Dumnezeu impotriva faptelor noastre si cinstirea desavasita a Domnului Hristos.

Cum stam noi in aceasta privinta? Ce am facut noi cu credinta pe care am capatat-o in urma auzirii? Stiu cei din jurul nostru ca suntem credinciosi? Cati dintre noi avem acest gand, ca urmare a credintei noastre, de a vesti si altora manturea care este in Domnul Hristos?

Stateam de vorba cu unul care isi zicea credincios: De cati ani esti d-ta credincios? - De 28 de ani, spunea el. - Si in satul d-tale cine a mai ajuns credincios ca d-ta in urma marturisirii d-tale despre Domnul Hristos? El spunea; Nimeni, sunt singur! Si ma gandeam: o fi intelenit pamantul, fara indoiala; dar timp de 28 de ani sa fii credincios si totusi un singur om sa nu fie castigat pentru Domnul Hristos prin marturia credintei tale?

In orice caz, marturisirea pe care o face acest talhar din clipa in care a ajuns crdincios este de asa fel incat trebuie sa ne puna pe ganduri pe noi, cei cedinciosi, privind marturisrea noastra despre credinta pe care o avem in Domnul Hristos, despre pacea noastra, despre ietarea si siguranta ca pacatele ne-au fost iertate.

Dar iata, omul acesta, din clipa in care face aceasta marturisire, se indreapta spre Domnul Hristos: "Doamne, adu-Ti aminte de mine cand vei veni in imparatia Ta!"

Trebuie sa recunoastem de la inceput ca aceasta rugaciune este plina de curaj. Cand toti Ii dau Domnului Hristos cu hua, iata pe omul acesta recunoscand in El pe Domnul: "Doamne..."

Iata, de alta parte, cand totul parea infrant prin jertfirea Domnului Hristos, cand se parea ca El murea ca unul dintre noi, iata ca talharul acesta recunoaste ca aici nu este un simplu om, asa cum credeau cei din jur. Omul Acesta n-a facut niciun rau, omul Acesta este mai mult decat un om!

"Doamne!" Ce plina de curaj este rugaciunea omului credincios! Impotriva tuturor, impotriva oricarei aparente, credinciosul vede ca este cava cu totul deosebit in persoana Domnului Hristos. El era, asa cum spune Psalmul 22, ca "un vierme, nu om", din pricina suferintei. Si atunci cand toti sunt napustiti asupra Lui, atunci credinta recunoaste in El pe "Domnul."

Afara de aceasta, in rugaciunea lui recunoaste in Domnul Hristos si pe Unul care are o imparatie. Si iarasi, lucrul acesta este impotriva oricarei pareri omenesti. In bataie de joc I s-a pus pe cruce, cu litere grecesti, latinesti si evreiesti, inscriptia: "Acesta este Imparatul Iudelor." In batjocura au spus ca este imparat si, ca unui imparat, I-au pus pe cap si o cununa, de spini. Dar iata, omul acesta credincios e bine incredintat ca Domnul Hristos are o imparatie. Un om care moare are o imparatie!

Si uitati-va, de alta parte, la o alta trasatura a acestei credinte. El nu cere binecuvantari pamantesti; cere binecuvantari duhovnicesti. "Adu-Ti aminte de mine, Doamne, cand vei veni in imparatia Ta." Putea sa ceara: "Doamne, scapa-ma de aceste suferinte!" Dar nu! El a vazut o slava cu mult mai buna, a inteles ca o usurare pamanteasca ii e de putin folos si ca tot ce are insemnatate este binecuvantarea duhovniceasca.

Sunt asa rugaciunile noastre? Recunosc ele in Domnul Hristos pe Acela care are toata puterea in cer si pe pamant, pe Acela care are o imparatie? Si sunt rugaciunile noastre insufletite mai ales de cereri duhovnicesti, nu de cereri pamantesti?

Daca la primele doua puncte s-ar putea sa raspundem da, apoi la cel de al treilea multi dintre noi vor trebui sa plece capul, pentru ca rugaciunile noastre sunt in legatura cu interesele noastre, sa ne scape Dumnezeu de greutati, sa ne dea o binecuvantare sau alta, pamanteasca. Gandurile noastre sunt indreptate inca spre ce oamenii lumii acesteia cauta.

Talharul este in masura sa ne invete si in aceasta privinta. In ziua in care vom fi cercetati si noi, cei credinciosi, el va putea spune: Grele au fost suferintele, dar n-am cerut nicio usurare pamanteasca.

In afara de asta, ce plina de smerenie este rugaciunea lui! Putea sa spuna: "Doamne, da-mi un loc, da-mi ceva in schimbul marturisirii pe care Ti-o fac." Dar nu, El nu cere decat o aducere aminte, un gand din partea Domnului Hristos. Atat ii era de ajuns.

3. Raspunsul Domnului Isus

Si acum vine raspunsul Domnului Hristos: "Adevarat iti spune ca astazi vei fi cu Mine in rai."

A fost odata un rai pamantesc pentru cei ce erau in legatura cu Dumnezeu, dar s-a pierdut din pricina neascultarii. Domnul Hristos, prin moartea Lui pe cruce a castigat un rai ceresc si acum credinciosul acesta, cand Ii spune Domnului Isus: "Adu-Ti aminte de mine cand vei veni in imparatia Ta", primeste raspunsul: "Astazi vei fi cu Mine in rai," vei fi cu Mine in locul acela pe care il pregatesc prin moartea Mea pe cruce. Vei fi cu Mine in rai, si aceasta nu cine stie cand, ci astazi, chiar astazi, cand se sfarseste aceasta mantuire, cand se inlatura pacatul si se pregateste locul acesta in cer. Poti sa mori in ce priveste trupul, dar sa stii ca astazi vei fi cu Mine in rai.

Acesta este raspunsul Domnului Hristos catre toti cei ce se incred in El, care ajung sa se increada in El in urma celor auzite din Cuvantul lui Dumnezeu, ca noi suntem pacatosi si ca Domnul Hristos a venit sa moara pentru pacatosi: Astazi chiar, nu maine, in clipa in care ai crezut pacatele iti sunt iertate, trecutul iti este acoperit si esti primit in cer. Ti se da o viata noua, ca sa poti trai ca un om ceresc.

Se poate sa fie oameni care sa socoteasca drept o greseala ca un talhar este primit de Domnul Hristos si sa zica: Nu vi se pare ca faceti apologia crimei? Un talhar sa intre in cer?... Nu facem nicio preamarire a crimei. Recunoastem insa puterea lui Dumnezeu de a preface si din criminali, oameni dupa voia lui Dumnezeu. Domnul Isus n-a venit in lume sa judece lumea din pricina pacatelor si nedreptatilor pe care le fac oamenii, ci a venit ca sa scape pe oameni de legaturile pacatului, pe oameni care au ajuns si criminali, si sa-i aduca la o viata noua. Un criminal ar putea da dovada cu viata lui de puterea lui Dumnezeu. Si toti pacatosii care cred in Domnul Hristos slavesc astfel prin viata lor pe Dumnezeu, pentru ca El i-a scapat de sub puterea pacatului.

Iata ce invatam de la acest talhar: Cum ajungem sa fim oameni credinciosi? Nu prin ce mostenim, nu prin ceea ce facem, simtim sau suferim. In aceata privinta talharul aceste ne este o pilda cum nu se poate mai clara. Ajungem credinciosi in urma celor auzite, iar cele auzite vin de la Dumnezeu. Ajungem credinciosi in urma celor auzite despre noi, ca suntem plini de pacate, si in uma celor auzite de la Domnul Hristos, ca a murit pentru pacatele noastre.

Invatam si noi, care am ajuns sa fim credinciosi, ca nu poate sa ramana ascunsa credinta lucrata de Dumnezeu in inima noastra. De la acest talhar ajugem sa invatam ca trebuie sa dam o marturie despre credinta noastra si acesta marturie este insotita de recunoasterea pacatelor noastre, de recunoasterea, de alta parte, a nevinovatiei Domnului Hristos, care ne-a ridicat pacatele.

De alta parte, invatam de la acest talhar ajuns credincios, care sunt trasaturile rugaciunii care izvoraste din credinta. Noi ajungem, din clipa in care am crezut, nu numai sa cautam oameni care sa ajunga la aceeasi credinta, dar capatam si o noua respiratie: rugaciunea este ca un fel de respiratie pentru cel credincios. Prin ea tragem aer de sus, sanatos, care ne poate tine in viata. Invatam astfel care sunt trasaturile rugaciunii noastre, a rugaciunii care se increde in Dumnezeu, care urmareste lucrurile de sus, o rugaciune care cere binecuvantari duhovnicesti si care este plina de smerenie.

Invatam apoi cat de repede rasounde Domnul Hristos unei astfel de rugaciuni, cum raspunde El cu aratarea hotarata a lucrarii Lui, a cerului pe care l-a pregatit pentru oricine crede in El astazi.

In urma celor ce am citit din evanghelie despre acest talhar care s-a intors la Dumnezeu, sa ajungem si noi credinciosi ca el, pentru ca pentru fiecare dintre noi sa se auda glasul Domnului Hristos: "Astazi vei fi cu Mine in rai."

10 octombrie 1948

clickbible.org